

el nen, per a més seguretat. Al tornar al campament, trobà al seu company a terra, amb l'espantilla sagnant.

-Què ha passat? I la princesa? -preguntà Warbok esverat.

-Se l'ha emportat un fantasma i ha dit que d'aquí a dues llunes la matarà si no li portes el nen.

-El rei em va avisar que aquest bruixot era terrible -digué.

-Ha dit que necessitava la sang reial d'un nen menor de tretze mesos.

Els guerrers començaren a sopar i després Warbok li explicà a Manowar que quan era petit sa mare l'abandonà perquè un bruixot volia la seva sang. Demanà als guerrers del rei que el protegissin i, després de la mort de sa mare, el cuidaren i li ensenyaren el que millor sabien fer: lluitar. Així que va créixer lluitant amb aquest exèrcit.

El dia següent s'aixecaren i anaren cap a la vall de les Ànimes Perdudes, ningú que no fos un bruixot s'atreveria a viure en un lloc com aquell. Al galop, els dos guerrers i el nen es dirigiren cap a la vall.

Mentrestant el bruixot observava com se li acostaven; estava consultant la bola de cristall quan, de sobte, veié que la mort se li acostava al galop i no estava sola, l'acompanyaven dues persones més: un nadó i un jove de disset anys. Espantat, ordenà a dos dels seus guerrers més poderosos que els matessin. Aquests, varen sortir en busca d'ells ràpidament. El bruixot ja sabia que els seus guerrers no tenien res a fer contra la mateixa mort, però això li donaria temps per a pensar alguna cosa.

Mentrestant, Warbok, amb el seu company i el nadó, digué:

-Manowar, parem aquí a descansar.

-Per què hem de descansar si no estem cansats? -li contestà ell, estranyat.

-Recorda que portem amb nosaltres una criatura que ha de menjar -li respongué.

-Esta bé.

Pararen a descansar a una clariana del bosc i, de sobte, veieren que dos guerrers se'ls acostaven corrents i cridant: "Mort als traïdors!". Warbok desenfundà l'espasa i s'abalançà sobre un dels guerrers dient, a crits, que no tenien res a fer contra ells. Al primer el travessà amb l'afilada fulla d'acer i al segon el capturà per a interrogar-lo.

-Qui t'envia i per què ens ataquen? -li preguntà.

-M'envia el mateix Déu per a matar el guerrer que l'intenta matar.

-Com ho saps això?

-El Déu, Judes, ho sap tot, ho pot veure a la seva bola màgica.

Warbok desenfundà l'espasa i li

travessà el cor mentre deia: "Vés i coneix el veritable Déu."

Ja s'havia fet fosc, prepararen el foc, li donaren el menjar al nen i anaren a dormir. Warbok es quedà contemplant-lo i veié en ell la tristesa de no tenir a sa mare a prop, va notar que una llàgrima li baixava per la cara; mai havia plorat, perquè els guerrers no ploren, però en veure-ho se li posaren els ulls vermells i sentí com si algú l'empenyés cap amunt, però, al mateix temps, unes cadenes l'amarressin al terra. Cridava, però ningú el sentia, era una situació molt estranya, ja que ni el nadó ni Manowar podien sentir-lo.

En despertar, Warbok li digué al seu company:

-Manowar, vés a una església, allà el nen estarà protegit, mentrestant, jo aniré a buscar el bruixot.

I així ho feren. Abans de partir, Warbok l'abraçà i li digué:

-Passi el que passi, no deixis que s'emporti el nen, no t'entretenguis, el mag és poderós i podria prendre-te'l.

Cada un va anar pel seu camí, encara que a Warbok no li agradava la idea de deixar a Manowar sol. Pujà a una pedra, s'agenollà i resà perquè no els passés res de dolent.

Quan caigué la nit, es dirigí cap al castell on hi havia la princesa tancada. En arribar als límits del tancat, veié que estava en ruïnes. De sobte, un llamp trencà la porta de l'entrada deixant-lo passar, no hi havia ningú, però notava la presència d'algú darrera d'ell, com si es tractés de la seva ombra. En girar-se, caigué un enorme llamp que il·luminà la seva ombra: era un enorme monstre més alt que ell i, pel que semblava, més fort.

Warbok desenfundà l'espasa, quan, de sobte, començà a ploure i un llamp impactà l'acer deixant-lo inconscient durant uns segons. El monstre li donà un fort cop de genoll al cap, així caigué al terra, deixant que el gegant li trepitgés les costelles. Warbok cridava, se li posaren els ulls rojos de ràbia, les venes se li marcaven per tot el cos i tenia la ràbia fora dels límits. S'aixecà i el monstre se li abalançà. Ell, ple d'ira, saltà i el golpejà al cap, tot i així el monstre pogué tornar-li un cop que el deixà mig inconscient. Amb un rampell desesperat, recollí l'espasa, se li plantà al davant, aixecà l'espasa i la baixà, travessant-li el cor. Aixecà la vista cap a la torre i veié que el bruixot amenaçava amb matar a la princesa.

Per cada pas que feia, més plovia. Mentrestant, el mag s'havia tancat a la torre amb la princesa i preparava un encanteri ràpidament:

-De les ànimes malignes de Satanàs, fes de mi el que més por

tingui aquest servent de Déu, que el que jo demani serveixi per a salvar al Déu de les tenebres!

De sobte, Warbok trencà la porta d'una puntada de peu. El bruixot mirà cap a fora i només veié els seus ulls; semblaven els ulls d'un déu rabiós: rojos i brillants.

-No pot ser, ets igual que jo! -cridà Warbok.

-Sí, el teu malson fet realitat! Sóc igual que tu i tu ets el teu pitjor enemic!

El bruixot llençà a Warbok per les escales de la torre i ell, a terra, encara no s'ho podia creure, era a l'únic que tenia por, a ell mateix. El mag se li abalançà i començà a golpear-li la cara, no es podia moure i el malvat l'estava apallissant. Però, de sobte, va aparèixer Manowar enmig de la foscor.

-Lluita contra mi bèstia, jo no et tinc por!

Al bruixot no semblà que li afectés massa el que li havia dit; desenfundà l'espasa de Warbok, al mateix temps que ell cridava que s'allunyés del seu amic, però, massa tard. El malvat el travessà amb l'espasa per l'abdomen i l'aixecà del terra; el jove guerrer sagnava per tots els costats.

Al veure això, els ulls de Warbok s'encengueren i començà a cridar el nom del seu company. Les llàgrimes li inundaven els ulls, de sobte, aprengué què era estimar a algú i estava enrabiàt per no haver-lo protegit. Mentrestant el mag havia deixat a Manowar a terra i es balancejava a donar-li el cop de gràcia a Warbok cridant: "Ara et toca a tu!", però el guerrer agafà l'espasa i es defensà. Les espases xocaven com llamps esgarriant a la princesa que mirava com lluitaven.

Amb una empenta el mag el tirà a terra, però es pogué aixecar i el golpejà a la cara, amb un cop d'espasa li tallà la mà i amb un fort crit li digué: "Tu moriràs com un guerrer, lluitaaaaaaant!". De sobte féu una volta de 360 graus amb l'espasa i tallà el cap del bruixot, però aquest, en l'últim rampell de vida digué: "Que el que tu ets, en pols es converteixi!".

Així, Warbok caigué de genolls i la princesa correu a socórrer-lo.

-Què et passa Warbok -li digué atemorida.

-M'ha arribat l'hora.

-Diga'm, què puc fer per tu?

-Vull morir amb els teus llavis a prop.

La princesa li féu un petó, era el petó que Warbok no havia tingut mai.

La princesa li explicà al seu germà que l'home que l'havia salvada era fort, alt, bell, qualsevol dona hauria volgut casar-s'hi."

David Gutiérrez